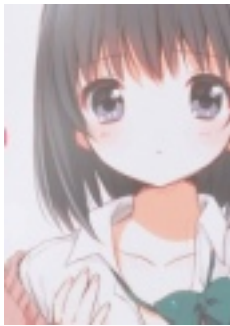

Yêu Em, Làm Anh Đau

Contents

Yêu Em, Làm Anh Đau	1
1. Chương 1 : Gió Chạm Vào Tim	1
2. Chương 2 : Nắng Vào Tim	3
3. Chương 3 : Hãy Cứ Như Là Mơ!	5
4. Chương 4 : Sự Thật Sau Màn Kịch	7
5. Chương 5 : Tỉnh Dậy Sau Cơn Mê!	9
6. Chương 6 : Bình Yên?	11
7. Chương 7	12
8. Chương 8 : Cú Sock Với Anh	12
9. Chương 9	14
10. Chương 10 : Bình Yên (end)	14

Yêu Em, Làm Anh Đau

Giới thiệu

Gió cuốn đi những muộn phiền của nắngSao nắng không xoá sạch những mặn đắng của mưa

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-lam-anh-dau>

1. Chương 1 : Gió Chạm Vào Tim

ngày 13-07-2012/ mọi thứ dường như chỉ mới bắt đầu

Nhìn hàng dài những nữ sinh của trường đang thi nhau đứng dưới sân bóng cổ vũ anh, em cũng muốn lắm. chỉ là em không muốn giống như họ, đổ xô nhau, bày vẽ ra đủ thứ chuyện cho thiên hạ nhòm vào, cho anh nhìn thấy độ “sốt” với anh như thế nào? Chỉ là em luôn thể hiện sự bất cần với bạn bè mà bây giờ phải đi xuống đây, chen chúc với đám tiểu thư kia thì còn gì là sĩ diện nữa. chỉ là em muốn em đứng ở đây, một mình...nếu anh nhìn lên sẽ chỉ thấy mình em thôi (mơ mơ).

* * *

Mọi chuyện rồi cũng tới, nhưng chẳng như em mong muốn. tình thế đảo ngược hoàn toàn, anh đứng trên lầu còn em đang bờ lơn ở dưới sân. Này thì nhí nhanh: em đánh ầm một cái xuống đất, tím tái mặt mày, rách cả miếng vải quần ở chỗ đầu gối, máu cứ thế chảy ra. Máu. Em đau.

Bao tiếng cười từ trên vọng xuống làm em xấu hổ. bị thế này mà em vẫn giữ cái thói quen tưởng tượng của mình. Em vẫn tưởng tượng ra cái cảnh bất ngờ như phim hàn quốc: anh xuất hiện và đưa em vào phòng y tế trước bao nhiêu con mắt ngỡ ngàng. Nhưng rồi em vỡ mộng khi lén lút nhìn lên thấy cái cảnh anh cười to nhất.

Trời ạ! Còn gì là sĩ diện nữa! làm sao mà em sống nổi khi mà em sắp trở thành ngôi sao mắt lé. Em tự lết xác vào phòng y tế.

Đúng là đời không như là mơ, nhận vợ là ăn gạch.

* * *

Vết thương cũng đã lành kha khá. Em vác bộ mặt xiu xiu tới trường. anh kia, đang đi gần về phía em. Được thấy anh nhưng không hiểu sao em lại có cảm giác khó chịu. em không ghét anh vì tiếng cười sặc sụa ấy, chỉ là em thấy tại sao mình lại như thế trước mặt anh. Thật là xấu hổ.

Anh đi ngang qua em, nhẹ nhàng lắm, em nín thở để cảm nhận cái mùi thơm từ người anh tỏa ra: nhẹ nhàng như của con gái vậy! thả lỏng người, em bước vội. Rồi bất chợt giật thót khi nghe anh với: “ấy ơi!”

Là em phải không anh? có đúng là em không nhí? Em muốn quay đầu lại nhưng lỡ như không phải là em thì sao? Quê càng thêm quê. Em bước vội, lại “Ấy ơi” vang lên. Em quay người lại như phản xạ. ngỡ ngàng nhìn anh, anh bật cười. Cái nụ cười ấy là gì? Rõ ở đây có mỗi em, là gọi em mà! Anh ngắt ngang: “em, con bé bị té dưới sân trường đúng không?”

À, ra thế! Ra là đang chứng thực cái nhân vật quê mùa ấy! em thấy từng tức. nhưng rồi cũng nhin mà cười nhẹ, gật đầu 1 cái. Phải người khác em đã nổi cái máu bà chẳng rồi ấy chứ.

Mặt anh nghiêm túc lạ thường: “ em à! Anh nhờ em 1 việc được k?”

em giật thót: nhờ? Em và anh chả quen biết, nhờ là nhờ cái gì?...hàng loạt câu hỏi quay trong đầu làm em chóng mặt. Anh bất ngờ: “ em, anh nhờ được chứ?”

“tất nhiên là được, có gì ạ?”- em nhanh nhẩu đáp

Anh ngại ngần..áp úng đôi giày... lấp bắp cái gì đó, em chả nghe rõ nữa.

-Anh ơi nhanh lên, em còn phải lên lớp

-À...ừ...e.....em....làm bạn gái anh được không?

- Hả? - em đơ người như cây chết đứng. anh đang lải nhải cái gì nữa ấy nhí? em chẳng còn nghe rõ nữa. Phải là sự thật? Là điều em vừa nghe không ấy nhí? Anh nói em làm bạn gái anh ư? Ôi chời! Sao lại thế? Em có nghe nhầm không ấy nhí? Vui có, hạnh phúc có, nhưng rồi không hiểu sao em lại có cảm giác lo sợ... em không hiểu cái gì đang diễn ra nữa! 1 mớ cảm xúc hỗn độn vây lấy em...

Em đang mơ màng thì giật bản mình vì cái lắc tay nhẹ của anh: “ em cứ suy nghĩ đi” anh không ép đầu.

- Cho em hỏi...

Chưa kịp dứt lời anh đã bước vội..câu cuối cùng em nghe được là gì í nhí...mang máng là: anh đợi câu trả lời của em thì phải, đại loại là thế.

Em không biết mình phải nghĩ sao về chuyện này, em cũng không hiểu phải nghĩ về nó ra sao! anh nói em làm bạn gái anh á?...v...v.... Chân em chẳng lê nổi nữa, những tiết học cũng trôi qua chóng vánh...đứng ở lan can, hướng cặp mắt ra những khóm hoa giấy đang còn sắc đỏ nguyên, em mông lung, chẳng thể nghĩ được gì! em sẽ phải trả lời với anh sao đây!?

Nắng tháng 7 vẫn thế, nhẹ dịu...

* * *

ngày 14-07-2012/mớ cảm xúc khác nhau

Trong đầu vẫn quần quanh những í nghĩ: về anh!

Chẳng may nghĩ đến gì khác. Con đường hôm nay thiếu vắng tiếng cười, em cũng chẳng buồn để tâm. Khóm hoa hồng búp đã nở trong vườn nhà bác An(em chỉ chông chờ hoa nở để ngắt trộm)...vậy mà giờ đây, đã thấy đây nhưng mà nó chẳng còn sức hấp dẫn nào nữa! chỉ kịp thốt lên trong tiềm thức những giai điệu balad quen thuộc: chậm lại 1 phút, chậm lại 1 phút thôi, chậm lại để thấy ánh sao là em, chậm lại để thấy nơi đây là em ...chỉ nhắm đi nhắm lại câu hát ấy như con ro-bot đã được lập trình.

Em lại chăm hăm cái mặt xuống đường, cứ thế mà đi, bỏ mặc lại phía sau 1 mùi thơm nhẹ của hoa hồng, và bỏ lại những tiếng cười nói vu vơ...gió à! Cuốn đi những muộn phiền trong ta không được sao?!

Tít tít...sms từ 1 số lạ, với những dòng tin nhắn như đã quen thân: “e à! Nhìn lên đường mà đi, chăm hăm như thế rồi lại té nữa giờ!” - “là anh”- em khẳng định đây, trực giác của 1 đứa con gái mách bảo em điều đó và cả những tình huống thế này cũng hay xảy ra trong truyện tuổi teen mà em hay đọc... nhưng để giữ lịch sự và tránh sự cố bất ngờ xảy ra, em vẫn giả nai mà send: “ai ă?”. Rất nhanh, những hồi tít lại rung lên:”làm bạn gái anh nhé! Nhớ chưa?”- đấy, biết ngay mà, là anh chứ chẳng ai vào đây! Nhưng lại thắc mắc: sao biết mình cúi đầu mà đi nhỉ, chắc chắn hẳn đang ở gần đây, cái tính đa nghi của đứa con gái mách cho em biết những mối nghi ngờ này, em ngược nhìn 1 vòng, giật mình khi quay đầu lại thấy anh đang đi như vệ sĩ phía sau, mắt tròn xoe, bối rối không biết phải làm sao?! chưa kịp nói gì anh đã nhảy phốc lên đi cùng em, tự nhiên như ruồi! anh cứ lú lo, huyền thuyên đủ thứ trên đời dưới biển...em tự nghĩ “anh ấy có bị biến thái không nữa?”. nhưng rồi những suy nghĩ ấy cũng dần tan ra, em lại nhận ra 1 điều khác trong con người anh! anh dễ thương và cũng dễ gần lắm, chẳng phải cái kiểu chảnh choẹ của mấy thằng có cái mác “hot boy”-quả nhiên em không nhìn nhầm người!

Đi cùng anh em thấy thời gian trôi nhanh quá! Thế mà cũng đã tới trường, anh đi cùng em vào tận cửa lớp rồi mới chịu về lớp của mình, cái thiện í của anh đã làm không biết bao nhiêu con mắt nhìn em mà ghen ghét..em ngại, nhưng cũng thấy vui, hot boy đang đi cạnh em cơ mà, lại còn tới tận cửa lớp nữa chứ, chắc nhiều đứa đang nguyên rủa em lắm, chắc từ nay làm gì em cũng sẽ bị soi mói nhiều lắm... em sẽ chỉ đặt cho chúng nó 2 chữ “mặc kệ” thôi.

Rồi đâu chỉ có 1 vài hôm như thế, ngày nào cũng vậy: đi cùng em tới trường, cùng nhau đi ăn sáng, những sms vào mỗi tối, những bữa quán xá vỉa hè, anh & em tính ra không biết đã đi đến những ngõ ngách nào trong thành phố, không biết đã cùng nhau đi qua bao cơn mưa và những buổi trưa nắng gắt..? Câu nói bông đùa cũng chẳng thấy anh nhắc lại. có lẽ...anh đùa.

Mới đó mà cũng đã 2 tháng kể từ sáng hôm ấy.

và rồi, điều đặc biệt đã diễn ra với em.....

* * *

2. Chương 2 : Năng Vào Tim

17-10-2012/giấc mộng hoá sự thật

Đó là một buổi tối tháng 10 man mát, cái lạnh đầu mùa cũng đã thổi vào đây: khắp các con phố, len lỏi vào đây, nơi trái tim đang trống vắng... sms từ anh: “nhỏ à! Hôm nay anh buồn, làm bạn nhậu với anh nhá!”. Nhanh như tên lửa, anh tới trước ngõ, em lạnh lạnh trong cái áo cánh mỏng, nhưng cũng khoan khoái ngồi sau mà tận hưởng cái mát lành của trời, hít hà cái hương vị nhẹ như cỏ của gió...anh dừng xe lại bên cạnh vỉa hè, trước cửa quán gà rán:

- đứng đây đợi anh nha, tí thôi! - cái vẻ khấn khoản của anh đã làm em tin, em gật đầu nhẹ mà không hỏi gì thêm.

10'...rồi 15'...nửa tiếng đồng hồ trôi qua, chẳng nhẽ anh lại ình leo cây? Lại mở câu hỏi lộn xộn trong đầu, không có trật tự làm em càng mơ hồ. em gọi cho anh, chỉ là những tiếng títt dài vang lên ở đầu dây bên kia. Chẳng nhẽ anh ấy đang lấy mình ra làm trò đùa? Hay anh đã xảy ra chuyện gì k may?... những bức xúc, lo lắng và cả sợ sệt nổi lên trong tâm trí em! mở cảm xúc ấy lại vây bủa lấy em...nhưng rồi chúng bị xua ngay lập tức khi 1 con Cuxi xuất hiện trước mặt em, 1 cô gái trẻ và xinh: đó là tất cả mà em có thể nói về cô ấy. nhân vật lạ mỉm cười nhẹ nhàng, “em là bé My?”. Em còn nghệt mặt ra: “vâng ạ”.

- Lên xe đi, anh Huy bảo chị đón em.

Còn chưa kịp biết chị ấy là ai, lại nghe thấy nhắc đến tên anh, em bắt ngờ..và cũng nghi ngờ nữa. sao anh lại bảo chị í đến đón cơ chứ? Anh đang ở đâu? Lại bao nhiêu câu hỏi xâm lấn lấy đầu óc bé nhỏ của em. chị ấy lại làm hồng cái mớ mặt mả rồi...em sờ sờ xong cũng ngoan ngoãn leo lên xe như con cún biết vâng lời chủ. Em ngồi sau, ngửi rõ thấy cái mùi nước hoa nhẹ như hoa đồng nội, mớ tóc bay cuộn trong gió: mềm và nhẹ. Còn đang tơ tưởng trong đầu về sự sang trọng của cô ấy, và cuốn mình vào trong cái lạnh đầu đông, chiếc xe đã xịch tại công viên trung tâm thành phố. Cô ấy mỉm cười, điệu cười “u tối” lắm. Đưa em vào trong công viên, cô ấy chẳng nói chẳng rằng, đến cây cầu vượt cao nhất công viên, cô ấy dắt em lên. Em thấy là lạ: 2 bên chẳng thấy những bong bóng, và hình như chỗ này đông hơn bình thường. Chưa kịp hỏi, chị Nhi đã quay lại (chị nói trong lúc đi xe):

- hôm nay có cái ở đây hay lắm, xem cùng chị 1 lúc nha! - em chẳng biết gì ngoài những cái gật đầu lia lịa.

Chị hướng mắt ra phía nam thành phố, những cơn gió cứ thế thi nhau kéo tới, lạnh! những tiếng nhạc dẫu đó vang lên. Mỗi lúc to rõ rệt, em có thể nhận ra được những giai điệu ấy...không nhầm là Love me. Hàng chục người lao ra nhảy màn flashmod kì công, đẹp! Em hào hứng hoà mình vào màn nhảy mà quên mất những cảm xúc, những vướng bận mới nãy hầy còn vương trong đầu. Em lắc lư khe khẽ trong những giai điệu ấy, chẳng màng tới những con mắt xung quanh..và càng quên đi cái lạnh hầy còn đang vương trên tóc, trên má và trên cả đôi tay em...

Kết thúc màn nhảy, bóng ai đó quen quen dần hiện ra từ đám đông! Những cây nến lung linh từ trên tay mỗi member nhảy, là sinh nhật hay tỏ tình nhĩ????

Thoáng nghĩ ngợi, chị Nhi mỉm cười nhìn sang em, em thấy chột dạ: hay là...????

Chị ấy dẫn em xuống những bậc thang, để em bơ vơ giữa cái chỗ này, em không biết phải làm sao: chạy đi hay đứng lại khi mà trước con mắt của hàng trăm người đang đứng xung quanh nhìn về phía em. anh đến trước mặt em, hàng tá người vỗ tay, những tiếng huýt sáo, reo hò em vẫn còn nghe rõ.

- làm bạn gái anh nhé! - giây thứ nhất - em ngớ người

- làm bạn gái anh nha!- anh nói to hơn - giây thứ hai - em bối rối

- em à! My à! Làm bạn gái anh nha! - anh hét toáng lên - em không nói gì, chỉ kịp nhìn xung quanh, những ánh mắt đang nhìn về phía em, tất cả im bất như thể đang đợi để nghe lời tuyên thệ, em cúi gằm mặt. em không biết mình phải làm như thế nào? Nhận lời ư? Hay từ chối?

- My à! Em có nghe a nói không?- ánh mắt của anh đang làm em bối rối đấy

- em....

- sao? em đồng í chứ? Làm bạn gái anh nha?

Em ngược nhìn tất cả 1 lần nữa, lần này là những tiếng đồng thanh: “nhận lời đi”.

Em rõ là có thích anh từ những ngày trước khi em và anh thành bạn, nhưng chưa bao giờ em nghĩ mình sẽ có cơ hội trở thành bạn gái của anh. Có ai nói cho e biết đây là thật hay chỉ là 1 giấc mộng. với em, thích anh và trở thành bạn gái của anh là 2 chuyện hoàn toàn khác nhau, đó sẽ là niềm vui cho em, nhưng cũng là trở ngại cho em, tim đập loạn xạ...em đã từng mơ ước, ngưỡng mộ các cô gái được những chàng hot boy tỏ tình, trở thành người hạnh phúc và biết bao người sẽ phải ghen tị ở trong những bộ phim hàn quốc, và ở cả ngoài đời thực chốn thủ đô này...nhưng bây giờ, nghiêm nhiên em trở thành 1 cô công chúa nhỏ đứng

giữa lòng thành phố, nhưng chẳng hạnh phúc như em đã nghĩ... thử nhẹ 1 cái dài, em sẽ làm vậy! em sẽ phải quyết định thôi, không thể cứ đứng như 1 con ngốc ở chỗ này được.

* * *

3. Chương 3 : Hãy Cứ Như Là Mơ!

- anh à!- em mạnh dạn

Nhìn vào đôi mắt anh em không biết đây là tình yêu hay là gì nữa. em nhắm mắt lại, trả lời nhanh:

- em đồng í

A cười sung sướng: em nói nhỏ quá!

- em...em đồng í - anh nhảy tung lên như 1 đứa nhỏ được nhận phiếu bé ngoan. anh ôm chầm lấy em, những tràng vỗ tay cứ thế vang lên, gọn trong vòng tay anh, em thấy ấm lắm dù cho gió vẫn đang ùa kéo tới: lạnh. nhưng ở đây, 2 con người với 2 trái tim đang ấm áp vô cùng. Em nhận ra điều ấy! lần đầu tiên trong em có cảm giác này, biết yêu 1 người con trai! Và lần đầu tiên em có được phút giây hạnh phúc như thế nào. Cả thế giới với em giờ đây nhỏ lắm và đáng yêu vô cùng. Hãy nhìn xem hàng trăm người đang hướng về, em chỉ muốn dòng chảy thời gian ngừng trôi, để những khoảnh khắc ngọt ngào bên a giữ mãi. Sự lo sợ, bất cần của đứa con gái mang cung sư tử giờ đây đã bị cuốn vào trong gió - có lẽ vậy! em chẳng còn sức mà quan tâm đến ai nghĩ gì nữa, chỉ có anh - độc nhất troq suy nghĩ của em.

* * *

ngày 18-12-2012/đường như có gì đó bất ổn

Đã 2 tháng kể từ tối tháng 10 hôm ấy!

Em ngồi một góc trong quán bánh tráng trộn...1 mình...và chỉ 1 mình. Em nhìn người ta qua lại ngoài phố, gió đông giờ đã lạnh hơn những tháng trước đó. Chỉ còn có tuần lễ nữa là tới giáng sinh. Em mỉm cười. đầu em trống rỗng, em chẳng biết tại sao em cười và cười vì cái gì!? em chỉ thấy mình trống trải...trống trải vô cùng. Em chăm chỉ lui tới đây, chỉ bởi nơi đây đã vương vãi nhiều kí ức về anh troq em. đã hơn tuần nay, k 1 sms từ anh, những cuộc điện thoại ngắn ngủi chỉ trong tích tắc, và lần cuối em và anh nói chuyện qua điện thoại là 4 ngày trước thì phải. em k nhớ rõ nữa, dường như anh đang dần mờ nhạt trong suy nghĩ của em, tất cả những gì em còn chỉ là cái mang tên kí ức. em ra khỏi quán, lúc ấy mới thấy anh phóng xe tới, anh vô tư:

- em ăn xong rồi à? nhanh thế. Anh có tí việc tới muộn. Anh xin lỗi nhé - anh nói nhanh như bay.

Em k giận anh, em chỉ thấy dường như mọi thứ thay đổi quá đột ngột. Vẫn trong góc quán này, nhưng chỉ còn 1 người, những con đường anh chở em đi, giờ đây dường như chẳng còn được vui vẻ, thoải mái như ngày xưa nữa... là sự thật hay chỉ tại em - 1 con bé quá đa cảm?

Có lẽ em đã nhầm, anh năm nay đã 12, chuẩn pị đã đến giai đoạn nước rút, quả thật anh cần nhiều thời gian cho việc của mình hơn em...em hiểu. chắc tại em đã quá đa ngi. Em cười tươi rồi nhảy lên xe: “ anh à, cho em 15’ nhá!?”. Anh quay lại nhìn e khó hiểu, e chỉ kịp để a nhìn cái cười ranh ma.

Anh theo í em, chở em qua tất cả những nơi mà ta hay đến, những con đường âm ỉ sau cơn mưa, sự lên 1 mùi nồng nồng từ nhựa đường. Cũng bằng giờ này của 5 tháng trước, trên con đường này còn rải đầy hoa sữa, trắng cả lòng đường, em còn đùa bảo đây là hoa tuyết mùa hè, còn giờ đây, lại trắng cả con đường em đang đi màu hoa ban... tự nhìn em thấy đẹp lạ thường.

- mình dừng đây nha em!- em chỉ biết làm theo.

- em ngồi đợi anh tí - nói xong anh dựng xe xuống, đi bộ qua phía bên kia đường. Còn em, em cứ vu vơ, lẫn lộn với những cánh hoa ban trắng lẫn hồng, trông lạ mắt. đây sẽ là hoa tuyết mùa đông của em. Lại những đợt gió ulla về, lạnh, thật sự rất lạnh, cái lạnh ở chốn thủ đô - như cắt da cắt thịt.

10'...rồi 15' trôi qua..anh vẫn chưa quay lại. em nhắc điện thoại gọi cho anh, anh không bắt máy. Thật sự em đang rất lạnh, tay em run lên bần bật...đã thế, cầm những bông hoa “tuyết” làm em buốt cả người. người ta bảo đợi chờ là hạnh phúc, còn em thấy đợi chờ chỉ khiến cho ta thêm nhiều mối bận tâm nghi ngờ mà thôi. Em ngồi lên chiếc ghế đá cạnh cây hoa ban to tướng, e nghĩ về khoảng thời gian hạnh phúc của em & anh, bao niềm vui anh nhỉ? giờ đêm làm sao hết được những nụ cười và kỉ niệm giữa chúng ta. Em nhận ra ngày đó em yêu anh là đúng lắm mặc dù dạo này anh có lơ đãng em nhiều, nhưng em sẽ không đòi hỏi ở anh đâu. Anh à, tình yêu thầm lặng của em sẽ giúp anh vượt qua được tất cả những khó khăn hiện tại. Em tin là thế. Đừng chán em nhé!?

Nửa tiếng sau, anh quay lại, tươi cười, phấn khởi: “mình về chưa em?”

- đi hú hí đâu về mà hí hửng thế kia? - em vu vơ hỏi

Mặt anh có gì đó thay đổi rõ nét nhưng chỉ là trong chớp lát:

- đừng nghĩ linh tinh, hú hí với em đủ mệt rồi, thêm người nữa để chết à!?

- em biết rồi, gớm! làm gì mà biện minh ác thế!? Em leo lên xe, trên suốt quãng đường về nhà, anh chẳng nói câu gì, chỉ ngồi huýt sáo. Em ngồi sau, vòng tay qua ôm bụng anh, anh ngừng huýt sáo, khẽ hỏi:

- em à! em có tin anh k?

-tất nhiên là tin rồi, anh hỏi gì lạ thế?

-ơ k có gì! Vậy em hứa là bất cứ lúc nào em cũng phải tin anh nhé?!

-hihi...chuyện nhỏ như con thỏ. Em hứa!-cả 2 lại k nói với nhau câu nào.

A ngồi im, em dựa cằm vào vai anh, ngắm nhìn cả con đường phía trước. Và để tận hưởng những phút giây hiếm có được bên anh như thế này. Em k muốn phải hối hận vì để uống phí bất cứ phút giây nào bên anh. hôm nay a xài loại nước hoa nhẹ quá, nhưng thơm thật..nghe quen quen, hình như em đã từng ngửi thấy ở ai đó...em k thể nào nhớ nổi. mùi hoa đồng nội....

Trời mỗi lúc một rét!

25-12-2012 / cả thế giới như sụp đổ

Hôm nay là Noel, e vốn bụi bặm nên cũng chỉ lựa trong tủ ra được cái áo ấm bằng bông dạng vest, quần jean, cùng đôi boot xám cả tỉ năm k đụng tới. Hôm nay bảo không đi chơi cùng anh được, vì muốn a bắt ngờ.Em tới nhà anh, cô em gái anh nhanh nhẩu chạy ra mở cổng.

* * *

Em lang thang trên phố, 1 mình. Nhìn ai cũng ấm áp tay trong tay, còn em đang bơ vơ như 1 con nhóc không nhà.

lúc trước cổng nhà

-Có anh Huy ở nhà không em?

-Dạ, anh Huy đi chơi rồi chị My ạ

-Ồ, à, thế có nói là đi đâu không?

-Dạ không, nhưng trông bánh lấm c à!

Lục lọi lại mớ sms:

sms 16h31' pm

-Anh à! Dạo này anh bận học như vậy liệu có thời gian mà đi chơi không?

-Không sao đâu, để anh sắp xếp lịch, dời sang ngày mai là được mà

-Thôi, mình hay đi chơi mà, chiều mai đi chơi bù cũng được, hôm nay ở nhà học đi...cố thi tốt nghiệp với cả đại học nha

-@@ Em nghĩ z thật hả?

-Tất nhiên

-Anh xl...

-Có gì đâu, em sẽ đòi lại đấy!^^

-Ôê em luôn.^^ vậy tối em đi chơi với bạn vui vẻ nha!

hiện tại

Anh nói anh bận học, vậy mà giờ anh đi chơi ư? Anh nói dối em à?...Lại bao câu hỏi xoay quanh em không kịp để e trả lời cho bất cứ câu hỏi nào...Em đứng lại bên cây ban ở rìa công viên. Em đang khóc đấy anh à? Em không biết liệu mình có tin được anh nữa không? Em tự hỏi, anh có yêu e thật hay k? Em phải làm sao khi bao nhiêu bằng chứng đang buộc tội anh? Em phát điên lên mất.

Gió ngang qua, thổi khô nước mắt đang lăn dài trên má. Em lại lững thững đi, điểm dừng chân là quán gà rán - nơi đã quá quen thuộc với em...Và cả anh nữa. Em cười nhạt một cái, dù sao cũng đang đói bụng. Em lê những bước chân nặng nề vào quán... Ngồi vào 1 góc bàn như 1 thói quen đã định. Ăn 1 mình cũng không phải là 1 điều tệ hại. Em ngồi nơi cửa sổ thoáng đãng, nhìn dòng người đông đúc cứ hối hả chạy... Em giật mình... Là dáng người ấy, e chắc chắn đó là a, e quá quen với cái dáng này rồi, k sai đâu. Anh đang chở 1 người con gái, thân mật, cười nói hơn cả đi với em. Em chạy vội ra trả tiền, bóng anh đã mất hút, không thể nào là hoa mắt.

* * *

Em cố lục lọi những con đường anh có thể chạy. Nơi cuối cùng em tìm đến là đây, cạnh anh gần 6 tháng trời, chỉ ít em cũng biết được nơi anh thích đi nhất. đơn giản chỉ là cạnh bờ hồ...Em lục tung trong nỗi thất vọng, trong hàng nước mắt dần dứa. bóng tối vây lấy cả con đường, em tuyệt vọng ngồi bệt xuống đất, chỉ để cho nước mắt em có chỗ rơi, chỉ để cho nước mắt em cứ thế mà chảy, em khóc ư? không, chỉ là rơi nước mắt thôi. Em đau và nhói ở đây này: Ở phía bên trong lồng ngực em đây này. Vậy mà anh vui được bên ai đó ư!? Anh ác lắm!

Em nghe loáng thoáng phía đằng sau, hình như e đang chuẩn bị phá 1 đôi đang hạnh phúc, em đứng dậy, định bước đi, giọng ai đó vang lên nghe quen thuộc: "Hôm nay anh dành cho cả thời gian rồi còn gì! Chỉ là trò chơi thôi, còn 3 ngày nữa là tròn 3 tháng anh với nó yêu nhau, trò chơi sẽ kết thúc, nhỏ My là cô bé tốt, anh muốn bỏ nhưng nó yêu anh thật, giờ bỏ luôn, anh sợ mang tội..vả lại nó k cần phải bị như thế.

- Sao? Vậy là a tham, muốn có cả 2 à! Hay anh đã thích nó?

Em đã đứng nghe và ngẫm, phải rồi, là giọng nói của anh, là anh! Em lén lút nấp sau gốc cây mà nhìn, e k thể tin vào mắt mình, anh đấy, anh vừa nói ra những lời đó đấy...Còn cô gái, cái dáng quen quen, cả khuôn mặt nữa.

- Nhi! – tiếng anh hét lên, anh ôm lấy cô ấy, cô ấy cũng đang khóc. Vậy là sao? Là như thế nào?

4. Chương 4 : Sự Thật Sau Màn Kịch

12-07-2012 / sự thật từ anh

Anh đá bóng và thường nhìn lên thấy ở 1 góc cửa sổ, 1 cô gái thường đứng đấy nhìn trộm a. Chỉ là tò mò của bản thân và cả lũ bạn. sáng hôm ấy, thấy em thực sự rất đáng yêu khi vu vơ dúi sân trường và để bị té đến chảy máu ra. Một í nghĩ quái gở mà chỉ đám hotboy hotgirl mới nghĩ ra được: chinh phục!

Cũng vào tối hôm đó, Nhi chia tay a vì thằng con trai khác. Có 1 người để quên đi tình cũ, í tưởng k tệ. đó là lí do mà ngay hôm sau a đã đề nghị e trở thành bạn gái a, là lí do để a làm ra 1 màn flashmod hết sức công phu và cho chị Nhi đi đón e, k phải cho e, mà là cho chị Nhi, để chị biết rằng, k chị a cũng yêu được người khác, để chị phải hối hận vì bỏ rơi a.

quay về thực tại

Em đứng như trời trồng, e đã có thể chạy tới tát cho a 1 cái, đã có thể chạy ra mà chứng thực để a k còn đường mà chối cãi. Nhưng giờ lâm vào hoàn cảnh này, thực sự e không biết phải làm sao. e chỉ biết rằng mắt mình nhoè đi vì những giọt nước. Thì ra bấy lâu nay e chỉ là con rối troq tay a, chỉ là con rối cho a chơi rồi ném... quả nhiên vẫn nguyên bản chất của 1 gã hotboy, thì ra người ta giàu, người ta giỏi, người ta đẹp lại có cái quyền hành to tát đến thế.

Em đã không làm những việc e nên làm và cái ngộ ngược của 1 đứa con gái thuộc cung sư tử biến đâu rồi không biết - hay tại trời lạnh quá nên cái bản tính ấy đã đóng khô và cắt vào ngăn tử của tiềm thức rồi?

Em chỉ biết đứng nhìn 2 người đang tình cảm, tay troq tay, vai kề vai...Chỉ biết đứng đấy như 1 đứa bù nhìn. Em mất tất cả rồi...mất a, mất đi thứ tình cảm quý giá mà cả hơn chục năm nay e đã cố giữ rồi ngốc nghếch trao ổi tình đầu, mất đi niềm tin vào anh, vào cả lũ con trai...Và mất đi cái gọi là ngây thơ của tình học trò. quả nhiên, tình yêu đầu thật khó quên, có chết em cũng nhớ cái cảnh tượng này. Nước mắt em trào ra lúc nào k hay, em xoay người lại, dựa đầu vào gốc cây, mặc cho những dòng nước mắt đang chảy dài trên má...Em mặc kệ hết...Em bưng mặt để cố k thoát ra những tiếng nấc. Bỏ lại phía sau sự đan dối và tình yêu của 1 đứa con gái mới tuổi 15. Phải chăng cái tuổi đời còn kém cạnh nên e trở thành con ngốc, trở thành món đồ hàng cho người ta chơi rồi đá. Em khóc, lần này em khóc thật rồi, không còn đơn giản là nước mắt rơi đầu, e ôm lấy lồng ngực, thực sự e đau...rất đau: Cái cảm giác bị người yêu phản bội và mình biến thành đồ chơi, sự thật đã phơi bày. Cái cảm giác chứng kiến người yêu mình đang gần kề bên người khác nhưng bất lực và không thể làm được gì, thực sự mọi thứ xung quanh e giờ đây như địa ngục vậy: đen ngòm.

không biết lúc nào em đã gào lên như 1 người cần được ban phát tình thương hại. Bất ngờ e run lên bần bật bởi dòng nói của a vang lên:” ai?”. Em im bật, ngược nhìn lên. Cái bóng a đang tiến ra từ phía sau, e không muốn a thấy tình cảnh của em lúc này, em không muốn chị Nhi - tình nhân của a thấy được bộ dạng thảm thương đến ghê tởm bây giờ của em. Em không muốn cả 2 nhìn thấy rồi cười nhạo vào mặt e. e bật đứng dậy. Em bước vội, a gọi giật:”này”. Chả nhẽ a nhận ra em? Em đứng ngẩn người ra như phản xạ bị người khác gọi. a chạy rất nhanh tới, a đang đứng sau e, cái người mà e yêu nhưng cũng là người e đã hoá thù hận từ vài phút trước... “túi xách cô quên này”- Anh chìa ra, e vẫn đứng im - 1 cục.

A đang tiến lên, là tiến lên trước mặt e...Em đứng đó, không 1 hành động nào, hệt như đã quyết định bỏ mặc mọi việc cho ông trời, mặc cho ra sao thì ra! a thẳng thốt”Mẹ”. E ngẩng mặt lên, k hiểu sao nhìn thấy khuôn mặt này lại thấy căm tức như vậy!

- Anh đang bận cơ mà - đôi mắt e sắc lại

- M...my - a ngập ngừng

- Anh mặt dày quá đấy - không hiểu lúc đó sức mạnh em ở đâu ra đã giơ tay lên tát đánh “bốp” vào anh 1 cái

Chị Nhi chạy ra, định xông tới e như thể e là người có tội, như thể e là con quỷ dữ k được nương tay. Nhưng rồi cũng bị a ngăn lại...

- Nhi, mọi chuyện để a giải quyết. e đừng làm gì cả!

A quay saq nhìn e:

- Mình nói chuyện với nhau được k?

- Tôi k có chuyện gì để nói với a cả - lại k thể kìm chế được bản thân, e tát a thêm cái nữa

A tròn tròn mắt lên nhìn e!

- sao? a tức lắm phải không? Nhưng thể này đã là gì so với những việc mà a đã tặng cho tôi troq tối ngày hôm nay, quà giáng sinh bất ngờ quá đấy! - Lại 1 cái tát nữa - a chỉ đứng im chịu trận...Anh lấy tay sờ lên má.

- My...

không đợi a nói hết lời, e đã chen ngang:

- Anh là ai mà nhắc gọi tên tôi? Anh không xứng! - nói xoq e chạy vội, e k muốn đứng lại đó thêm 1 phút 1 giây nào nữa, tất cả với e như thế là quá đủ rồi. e chạy để trốn tránh ánh mắt từ a, e sợ mình sẽ run rẩy khi nhìn vào ánh mắt đó quá lâu, e sợ mình sẽ lại yếu đuối khi nhìn thấy a. Em chạy đi vội vã mà k kịp nói thêm câu gì vì e không cho phép a và người ấy nhìn thấy những giọt nước mắt đang tuôn ra từ nơi khoé mắt, e không cho phép a và người ấy thỏa mãn khi nhìn thấy e đau khổ. Để cho 2 người hạnh phúc, để cho 2 người bên cạnh nhau ư? không, không bao giờ, e không cho phép chuyện đó xảy ra, e k cho phép những con quỷ được hưởng mọi thứ như thiên thần, họ không xứng. Nghĩ đến đây, nước mắt e lại càng chảy dài, tiếng nấc đã lên đến cổ họng.

Tất cả chỉ là e quá ngây thơ! Quá tin a.

E vụt chạy, mớ tóc bết nước mắt cuộn vào trong gió, đóng thành cục. Gió tạt vào mặt e, ê buốt, nước mắt e khô khốc, chỉ vừa kịp ra đến hoen mi đã bị gió tạt đi. Em giờ bơ vơ 1 mình, chạy troq bóng tối, chỉ có gió là bạn, ở bên lau khô những giọt nước mắt cho e. Em chẳng biết những gì đang diễn ra xung quanh và càng không quan tâm đến có con mắt nào nhìn k? Em chỉ biết chạy.... Chạy và chạy mặc cho con đường đã nhạt nhòa trong đôi mắt, mặc cho những cảm xúc cứ ùa đến với e, mạnh hơn cả cơn gió...

trò đời

Đọc xong cuốn nhật kí, tìm Huy như bị bóp nghẹt. a ôm lấy trraq giấy cuối, nước mắt cứ thế tuôn ra. Mọi thứ dường như chỉ là giấc mơ vậy!

tối 25-12-2012

Huy đứng lặng nhìn bóng My khuất dần trong bóng tối, anh đã rơi nước mắt...Lần thứ 2 a rơi nước mắt vì con gái. Lần thứ nhất là dành cho Nhi, khi Nhi đã bỏ a mà đi với người đàn ông khác, a khóc vì mất Nhi, vì hận đứa con gái này. Lần thứ 2, a rơi nước mắt vì My, vì a k hiểu được cảm xúc mình dành cho My là gì, và tại sao nó khiến a sao phơi rơi nước mắt, nhưq a biết với My là 1 cảm xúc đặc biệt. a đã bước cùng Nhi, thay vì chạy lao vút đi để tìm My, ít nhất là 1 lời giải thích cho rõ ràng.

Cũng cùng lúc ấy, My đau khổ chạy vụt troq đêm, cái bóng dáng nhỏ bé của e sao mà liêu xiêu quá, con đường trước mắt e đã nhòa đi vì ướt, vì nước mắt, vì kiệt sức và cả đau khổ... Con đường dần ngập đầy bóng tối, tai e ù đi vì những đợt gió mạnh cứ ùa vào, và vì những tiếng khóc đang nấc lên từ cổ họng troq đêm. Chẳng ai ngoài phố có tâm trí để í đến e, họ chỉ chăm chú vào tình nhân của họ, không ai may mắn nhìn thấy 1 chiếc moto đang đi từ troq ngõ lao ra - kẻ đang bị toán bụi đời đuổi, con mắt của chủ nhân chiếc moto chỉ kịp quay lại nhìn xem lũ bụi đời đang đuổi kịp mình mà không hề hay biết phía trước: có 1 cô bé đang chạy, đôi mắt đã như muốn nhắm tịt lại....

....Trời đất giờ đây trắng xóa trong mắt của e, e nằm đó, không một ai. E nằm đó, dù mắt đã nhòe đi nhưng vẫn thấy những bông hoa tuyết mùa đông đang rơi xuống, nhiều lắm. Cuối đường chỉ có vài người kịp nhìn thấy 1 cô bé kêu lên 1 tiếng rồi nằm sõng soài dưới lòng đường.

5. Chương 5 : Tỉnh Dậy Sau Cơn Mê!

Nhận được tin, HUY phóng xe như bay đến bệnh viện. chân anh bủn rủn, mặt anh nhợt nhạt: trước mặt anh là cô gái ấy, người yêu anh, là My. Thế nhưng cái quái gì đang xảy ra thế này? Anh đi chậm vào giường,

lấy hai tay nâng thân thể em dậy, cứ thế mà lắc, miệng vẫn nói liên hồi: em tỉnh đi, dậy đi, anh biết em có nhiều trò tinh quái lắm! Đừng mơ như phim Hàn xéng của em nữa đi, đừng có làm anh lo nữa, dậy đi, trò này anh không thích, chẳng vui tí nào đâu. Dậy đi, không thì mình chia tay! Nhanh lên! Em không nghe anh nói gì hả? - giọng anh mỗi lúc một to hơn.

- cái gì thế này - tiếng mẹ My vang lên, bà chạy nhanh vào giường My, hất mạnh đôi tay đang còn run rẩy của Huy - cậu làm gì con bé vậy hả? nếu không muốn thăm thì bước về.

Huy giật lùi lại, rồi vụt chạy ra ngoài. Phong phanh trong cái tiết trời giá lạnh, anh phóng xe như điên bên ngoài phố, mắt anh cũng đang muốn mờ đi vì gió, vì em, là vì hình bóng em cứ lớn vồn quanh anh mãi. Anh đâm qua bao con ngõ, a không hiểu sao những nơi mà a đi dường như đều vướng bận hình bóng của e, dường như những nơi mà a lao vút tới như có ai chỉ trước, không, đó chỉ là thói quen thôi, là thói quen những nơi có e, có những nụ cười, những cái cúi véo...Của e, là của e. Tất cả hiện ra trong đầu a lúc này chỉ còn có e. em đã trở thành độc quyền trong suy nghĩ của anh rồi đấy.

Biết không? Anh đã yêu em thật rồi đấy! yêu thật đấy em à! anh xin lỗi vì tất cả. vì đã không rõ ràng với cả em và Nhi, nhưng e à: với Nhi chỉ là anh muốn cô ấy biết cảm giác bị bỏ rơi là thế nào? Cảm giác bị cướp đi thứ “quan trọng nhất” của bản thân là thế nào!? Đêm qua, anh quay lưng về phía em, bỏ mặc em chạy trong bóng tối- 1 mình -là vì sự ích kỉ trong anh. Anh không nghĩ trong vài ba phút, em lại ra như thế này, anh đã không biết sự ích kỉ của anh đã làm tổn thương em nặng đến thế. Giá như.... Hàng loạt giá như hiện lên, quay cuồng trong đầu óc của anh...

-My... đường hôm nay vẫn trắng xoá bởi hoa ban rụng, đẹp lắm! em tỉnh dậy mà xem, anh sẽ bù lại cho em tất cả những ngày anh tới trễ, bù lại cho em những ngày nghỉ anh phải đi học thêm- Đứng bên giường My, Huy bỏ cạnh một giỏ đầy những bông hoa “tuyết”...mùi thơm phả vào trong cái lạnh mùa đông: nhẹ và đầy thanh khiết.

* * *

1 tuần sau

1 tuần anh thức trắng, 1 tuần tìm anh đau, 1 tuần anh nhớ em, 1 tuần.... chỉ 1 tuần thôi, nhưng giờ với anh, chỉ 1 ngày thôi cũng đã quá dài rồi em à. tỉnh dậy để mà cho anh được yêu em thêm lần nữa chứ. để mà còn có người lo cho anh, giục anh dậy đêm chuẩn bị cho kì thi sắp tới chứ.

....

Huy bước vào phòng bệnh. mọi thứ trắng xoá. Đôi mắt thâm quầng nhìn khắp căn phòng, bất ngờ anh dừng lại, cuống quýt. My đâu rồi? em ấy chưa khỏi bệnh cơ mà.

-anh là ai? - giọng nói trầm trầm quen thuộc vang lên. Huy xoay mình lại, đứng người: không thể tin nổi: là My... thật sự cái thân xác bé nhỏ đang đứng trước mặt anh là My. Anh mừng rỡ chạy tới cạnh mà xem xét kĩ, nhìn 1 vòng quanh người em, em đầy mạnh:

- anh làm gì vậy hả? anh bị điên à?- em bối rối, vội vàng hét lên

- lại còn giả nai nữa! người yêu em mà cũng không nhận ra ai à? - anh lém lỉnh đáp trả

Con mắt nghi ngờ, bối rối, rồi em ôm lấy đầu, mớ hình ảnh về anh lẫn lộn quá. Em khụy xuống như thể người bị mắc chứng nan y.

-em sao vậy? - anh cuống quýt.

-tránh ra- lại lần nữa em hất mạnh cánh tay anh ra.

My chạy vụt đi về phía hành lang, anh không kịp chạy đuổi theo, chỉ biết đứng nhìn cái bóng dáng nhỏ bé, liêu xiêu ấy khuất dần rồi mất hút. Anh chỉ biết lặng đi, khó hiểu lắm. tại sao chỉ hơn một tuần trôi qua mà mọi thứ lại thay đổi đến như vậy? cái gì đang xảy ra với em. Anh không biết, hình như em bây giờ là một người hoàn toàn khác: xa lạ.

- em bị mắc chứng mất trí nhớ tạm thời ư? - bác sĩ đã nói thế. Anh bối sợ. liệu em có nhớ ra anh không chứ? em sẽ quên anh ư? không, em yêu anh nhiều và điều đó là không thể xảy ra được. dù em có mất trí

nhớ thế nào anh cũng sẽ làm em nhớ lại.

6. Chương 6 : Bình Yên?

Hôm nay trời không mưa, bỗng nhiên lại hứng lên cái nắng dịu dịu. em ra khỏi cổng viện, miệng cười rạng rỡ thích thú, lấy bàn tay mũm mĩm đưa lên che cái nắng đang hắt mạnh vào mặt em. Thành phố vẫn hối hả.

* * *

Tất cả những gì trong trí nhớ bây giờ của em đều là trang giấy trắng. em chỉ biết tô vào đó những sắc màu tươi rói, những câu chuyện mà mẹ em kể là những thứ duy nhất em có trong đầu. em bị dừng lại việc học để tập trung cho điều dưỡng. cuộc sống của em như lại vừa bắt đầu. còn anh, anh sắp phải chuẩn bị để bước qua cái ngưỡng cửa đầu đời, không có em bên cạnh. anh chỉ biết hoạch định ra những công việc mơ hồ, bông lung, còn lại, anh tập hết công sức vào em. Điều khó khăn nhất là em không nhớ chút gì về anh, về cái người em đã yêu và hận ở tuổi 15 trong sáng. Anh chỉ biết nhờ vả bạn em kể lại những mẩu chuyện, kết quả vẫn tròn trĩnh con số 0.

* * *

Anh giận bản thân mình lắm, nhưng em à! có lẽ việc khôi phục trí nhớ cho em khó hơn những gì anh tưởng tượng, vậy nên, chờ anh nhé, anh phải học thôi, còn vài ba tháng nữa anh phải thi rồi, cánh cổng cuộc đời của anh-nơi mà em luôn mong ước: cho em và cả anh nữa. 1 chàng trai mang cái mác hotboy, chỉ vì cái bề ngoài, chỉ vì cái tiếng tăm, nhưng họ-những người gọi anh lại đâu thể biết: cái mác ấy đâu thể theo anh hết cuộc đời, cái mác ấy đâu có làm ra tiền bạc, đâu có làm ra được cuộc sống sau này của anh. Tương lai của anh chỉ có thể nằm trong chính bàn tay anh, nằm ở ước mơ của anh và cả ở hoàn cảnh của anh cũng trở thành động lực (họ đâu có biết cái nhà 2 lầu anh đang ở sắp bị siết nợ, họ cũng đâu có biết ba mẹ anh sắp li thân, họ chẳng hề biết, anh và cô em gái chưa đầy 13 tuổi sắp phải ở 2 phương 2 xứ...). họ chỉ biết nhìn rồi đánh giá cái vẻ hào nhoáng bên ngoài mà đâu có thử chậm lại để mà hiểu cái hoàn cảnh con người này. Vậy nên, có thể anh sẽ không còn trong trí nhớ em, hay không còn ở trong chính trái tim em khi em hồi phục, nhưng anh sẽ làm lại tất cả để níu kéo, để lưu lại cái dáng hình của em.(có lẽ tình yêu cho em vẫn chưa đủ nhiều để anh từ bỏ sự nghiệp).

nửa năm sau

Anh đeo em qua khắp các con ngõ, khắp các góc ngách của thành phố, đưa em đi ngắm nhìn cái trong trẻo màu hoa sữa, cho em thoải mái hít hà cái hương vị thoang thoảng của gió, của hoa và của cả đất trời. điều quan trọng là muốn em nhớ lại cái màu nắng ấy - anh sung sướng nhìn em mà cười, cười bởi anh có thời gian bên em, làm mọi việc mà trước đây anh đã bỏ lỡ, cười vì kết quả thi đã đạt như ý nguyện. mọi việc trôi qua với anh giờ đây dường như đã trở lại với 2 chữ : bình yên. Cảm tưởng như sau 1 cơn giông đã cuốn đi mọi thứ, nhưng anh đã lại lấy được tiền bồi thương, dễ dàng quá!

Cái nắng mùa hạ vẫn thế: nhẹ dịu, vàng ươm. Anh ngồi thu mình một góc để mà khoan khoái tận hưởng sự đáng yêu của em, mà ngắm nhìn nụ cười trong như nắng, cái đầu nghiêng nghiêng, mái tóc cứ thế thả trôi vào gió! Đẹp hết như 1 giấc mơ!

Em đứng bên rìa phố, đang say đắm ngắm nhìn cái loài hoa thanh tú, đang tỏa ngát hương 1 vùng trời. em đứng đấy...

Anh nhận được một cú điện thoại từ cô em gái hiện đang sống tại nơi đất Sài thành bon chen. Anh để mặc cho cô em gái đang huyền thuyên đủ điều, chỉ tìm tìm cười-một nụ cười đã rất lâu không xuất hiện trên gương mặt của anh: trông thật giản dị. cái niềm vui bé nhỏ đã làm anh quên băng đi những ánh mắt vào em. Lạ chúa! Sự ấu tả của anh lại một lần nữa khiến anh sốc, bàng hoàng.

7. Chương 7

chỉ vài phút trước đó

Anh nhận cuộc điện thoại từ cô em gái nhỏ hiện đang sống với mẹ. trong lúc ánh mắt anh lơ là, em lại nhìn sang bên kia, những bông hoa sữa đang rơi vội vã, một mớ cảm xúc dội mạnh vào lồng ngực em đến khó thở. Rồi lại một loạt những hình ảnh mập mờ quay cuồng trong đầu óc em, những hình ảnh không rõ nét nhưng em biết nó rất quen. Một ma lực nào đó cứ thế làm cho em tiến ra xa phía ngoài đường cái, con mắt, lí trí và cả con tim đều bị vô hiệu, bây giờ trong đầu em chỉ còn có những mớ hình ảnh hỗn độn, những cảm xúc giằng xé lên nhau như ong vò... chết thật! tim em rồi cả đầu em nữa bắt giắc lại đau! Tê tái, lần này thì trong đầu óc của em chỉ toàn có nước mắt, những bước chân đang quẩn vào nhau mà chạy trong bóng tối...

Píp píp....tiếng còi từ chiếc Toyota vang lên liên hồi, thế rồi, nghiệt ngã chưa khi trong chiếc xe cũng lại là một người đang học lái, bối rối, chiếc phanh đã cũ dường như vô tác dụng, người tài xế cứ thế mà hỗn hển, mà khua tay lái loạn xạ... còn em, em đang mất trí, cứ thế mà đi theo lời chỉ dẫn của kí ức. anh quay mặt lại, chỉ kịp hét lên thảng thốt, chiếc điện thoại văng xuống đường, sau phút giây bàng hoàng, anh vội cuống lên chạy tới. chết tiệt, anh lại lần nữa làm em lâm vào cái cảnh này, anh xé em lên mà bế, không còn nhớ là nên gọi taxi hay gọi điện cho xe cứu thương, anh cứ thế mà chạy, chẳng hề để ý tới đôi giày đang từ từ rỉ máu bởi mảnh vỡ ô tô đâm vào chân, anh chỉ biết làm sao để chạy nhanh nhất tới bệnh viện, may sao một người tài xế taxi gọi anh lại.

Trên chiếc xe, anh ôm chặt lấy thân thể gầy gò, bé nhỏ của em. Đưa tay vuốt nhẹ lên má, một giọt nước nóng hổi lăn theo. Khoảng thời gian mà anh ngộ nhận là bình yên cũng theo đó mà tan chảy, anh cúi xuống nhẹ nhàng đưa lên mái tóc hăng còn bết máu một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng chất chứa bao tình yêu.

“Anh không nói những lời hoa mỹ, anh không thể hiện cảm xúc của mình nhiều, nhưng đâu có vì thế mà anh bớt đi tình yêu với em. Chỉ là anh không phải là người có khiếu văn chương, cũng chẳng phải là 1 tên sát gái, anh chỉ biết vui đi thứ tình cảm vào trong lòng, mặc cho nó chất chồng chất đọng! em cũng hiểu đúng không?” – anh thì sát vào tai em nhỏ nhẹ.

Trong đầu anh bây giờ là những hình ảnh của em cứ liên tiếp hiện ra. Trong khoảng thời gian 6 tháng, người con gái bị mất trí này lại đem lòng yêu lại anh, anh hạnh phúc về điều đó. Nhưng cũng đang lo sợ một ngày em hồi phục sẽ lại quên đi những tháng ngày bên anh. Chưa kịp hạnh phúc hay tìm cách giải quyết thì tai nạn lại ập đến với người con gái bé nhỏ này! ngoài cửa sổ, nắng hắt vào dịu dàng làm lòng anh cần thêm bóng râm.

8. Chương 8 : Cú Sock Với Anh

- chúng tôi phát hiện ra một mảnh vỡ của xe ô tô găm vào giác mạc của mắt trái, đồng thời do mắt cô bé khá yếu nên bị chấn thương mắt, có thể là di chứng của vụ tai nạn trước đó. Còn vụ tai nạn này tuy không ảnh hưởng nghiêm trọng đến sức khỏe nhưng có lẽ mắt của cô bé... - bác sĩ Châu nhẹ nhàng nói song ánh mắt vẫn liên hồi liếc về phía anh. Tai anh bây giờ ù đi vì cú sốc, về những lời nói của bác sĩ Châu. Ánh mắt anh hiện ra một nỗi buồn rõ nét!

Anh lê những bước chân nặng nề về phòng bệnh, đôi mắt ử dột và có những lúc sống mũi cay cay, chỉ trực cho nước mắt chảy ra. Quay cuồng! toàn thân anh bây giờ rã rời, chỉ muốn gục vào giường ngủ lâu năm, không muốn nghĩ tới bất cứ cái gì khác. Anh cảm thấy mệt mỏi!

Căn phòng hiện ra lạnh toát, sắc trắng lạnh lùng cứ thế chạy dọc sống lưng, len lỏi vào tâm hồn sâu thẳm của người con gái. Em bàng hoàng, đưa tay lên băng quơ trước mắt, chẳng một hình ảnh nào hiện ra, chỉ có màu trắng! trước đây em thích màu trắng lắm, cái màu cho em cảm giác thanh khiết, cái màu trắng cho em sự tinh khôi hết nư cái ngày đầu em được bạn áo dài thướt tha. Nhưng giờ đây, trước mặt em chỉ có một màu trắng, không bị pha trộn, không lẫn vào bất cứ màu sắc nào thì tự dưng em lại thấy sợ. nó đem lại cho em cảm giác gì đó thật khó tả. em sợ sệt, co rúm người lại như con cún bị bỏ rơi. Cái gì đó bỗng nhiên

loé lên trong tâm trí, em bất chợt gọi lên 2 tiếng “mẹ ơi” đầy thẳng thốt. chẳng có ai đáp lại tiếng gọi của em. dường như em đang lạc vào một mình một thế giới, tiếng gọi của em vang ra xa, sâu thẳm. nước mắt em chực rơi, nóng ran, bỏng rát, và mặn chát. Tiếng bước chân ai đó vang ngày một gần, em quệt ngang dòng chảy.

- My! Em tỉnh rồi à!? – tiếng anh cất lên đầy sung sướng. song lại khựng lại, em đang bối rối, em đang sợ, em đang run lên. Anh vội chạy lại, ôm chặt lấy người yêu bé nhỏ đang run lên. Em bỗng nhiên khựng lại, cơ thể như đánh cứng, nghệt mặt ra vài ba giây.

- huy!- cái giọng nói trầm trầm lại vang lên khe khẽ. Huy cúi xuống nhìn

- phải! là anh đây! Em đừng sợ

My bất chợt đẩy mạnh người con trai ấy ra, nước mắt lăn dài trên má, khuôn mặt bừng lên

-tránh xa tôi ra! Tránh xa cuộc đời tôi ra!- my hét lên trong tiếng nấc- làm ơn tránh xa tôi ra! Đừng làm tim tôi đau nữa! anh vui không khi nhìn thấy tôi thế này!?

- em nói gì vậy!/? em quên rồi sao!/? Anh người yêu em mà! Mới hôm trước mình còn đi chơi vui vẻ mà em! À, anh nhớ rồi, là em bị tai nạn, bác sĩ nói em bị chấn thương, chắc tại em sốc quá! Em nghỉ ngơi đi...

Có những câu gì đó anh chưa kịp nói ra đã bị My chặn ngang cổ họng:

- anh bị điên à! cái gì mà chơi bời với anh, cái gì mà vui vẻ với anh, gặp anh là tôi chỉ muốn tát, muốn đánh, muốn lột ra xem mặt anh có bao nhiêu lớp mặt nạ? tránh xa tôi ra, đừng đứng đây mà giễu cợt.

- my! Em sao vậy...em không nhớ gì hết à? – anh lo lắng

-nhớ, tôi nhớ hết, tôi nhớ anh đã làm gì với tôi! không nhớ ư? Trí nhớ tôi k tệ đến thế! Chị Nhi đâu? Tình nhân của anh đâu? Tối hôm qua tôi bị tai nạn? phải! nhưng tôi vẫn nhớ hết cái cảnh tượng ấy! anh thấy tôi đáng thương và thêm muốn thứ con người bẩn thỉu như anh à? rẻ rách như anh, không đáng để tôi quan tâm đến!, thế nên tránh xa tôi ra!

Tim anh giờ đây như bị bóp nghẹn! anh đau nhói khắp vùng ngực, thì ra vết thương mà anh làm cho My quá lớn! anh nghỉ ngơi mà hát vu vơ:

- lại một lần anh đang cố quên em sao thật khó trong màn đêm anh không thể vượt qua

lại một lần anh đang ngân nga trong nước mắt và tự nhủ phải cố gắng không đánh mất mình

thế nhưng sao khoảng cách đócứ lớn dần trong em...

muộn sâu lại đến kéo theo bao nhiêu suy tư cùng hàng ngàn ý nghĩ...

em yêu nơi đó có về với anh

Liệu rằng gặp nhau em có đem chút gì niềm nhớ thương... hay một chút

nước mắt rơi...nước mắt rơi...nước mắt rơi....

chẳng dám ...gọi tên...dù rất muốn ôm em nhưng chỉ ...

đưa mắt nhìn ...về phía em ...càng nấc thêm ...

Muốn em hiểu thật nhiều ... và nhớ thêm một điều ...i wanna be with u

Khuôn mặt anh hiện ra sự dò hỏi, như thể đang chờ đợi điều gì đó!

không biết trong I wanna be with you đó là điều đáng ngờ gì?

9. Chương 9

Em vẫn tỉnh bơ!

- anh thích hát thế à!? chiêm chọc tôi anh vui lắm hả?- mặt My dữ dội, cay cay. Giọng nói trầm trầm để nghe giờ lại đành lại.

Anh giật lùi lại vài ba bước, đang cố kiếm tìm lại chút yêu thương trong đôi mắt sâu thẳm của em. Chút kí ức về những ngày mất trí trong em đã hoàn toàn biến mất, bao câu ca ngọt ngào, bao phút giây bên nhau như hơn năm về trước đã tan biến hết. anh giờ tồn tại trong em không còn là cương vị người yêu, người thương của em mà trở thành kẻ đáng hận, đáng trách. Chẳng lẽ hơn nửa năm bên nhau, và gần 3 tháng yêu nhau trong khoảng thời gian e bị mất trí lại không để lại chút ấn tượng nào? Chẳng lẽ anh trong em giờ chỉ là 1 thằng tồi?

Anh nghĩ thế rồi bước đi ra hành lang thật nhanh. Không kịp để em ngoảnh mặt lại nhìn những bước đi vội vã ấy! không kịp để em nhìn thấy những giọt nước mắt đang trào ra...

* * *

Sáng nay là một buổi sáng trong lành, có nắng nhạt và thi thoảng có cả gió nhẹ lướt qua, làm tóc em cứ thế cuộn vào trong và rồi xù lên, làm cho đôi môi em khô đi trong thấy! em dạo gầy nhiều quá!- anh đứng nép dưới gốc hoa sữa nhìn lên. Em ngồi bên khung cửa sổ, đôi mắt hướng lên vô hồn, như hít hà cái hương vị trong lành của nắng sớm, nhưng liệu có thấy hết được cái cảnh quang đẹp dễ ngày hôm nay? Tìm giác mạc cho em mà khó quá! Giá mà...- nghĩ đến đây anh ngưng lại. vút hết đồng suy nghĩ lộn xộn đó đi, anh lại nhìn lên để ngắm nghía khuôn mặt thơ ngây của em, có lẽ những ngày không anh sẽ khiến em bình yên hơn!

Hoa sữa lại rụng xuống, chao đảo trong gió rồi nằm gọn dưới mặt đường.

* yêu một người là làm người ấy hạnh phúc mà phải không em? Ích kỉ cho bản thân quá có lẽ cũng làm em gò bó. Giải thoát có lẽ là sự lựa chọn cho anh và cho em nữa. anh yêu em*

* * *

Đêm nay bất chợt trời đổ mưa! Mưa mùa hạ làm mát cả lòng thành phố, nhưng vui dập bao sắc bao hương thơm từ những bông hoa kia? Chuông điện thoại vang lên réo rắt, bóng người phụ nữ uể oải, thấp thoáng trong ánh đèn đi ra:

- vâng! Thật vậy sao? Bác sĩ có nói thật không ạ? Vâng vâng! Khi nào ạ? – giọng nói hốt hải mỗi lúc một to lên vang khắp căn phòng đen ngòm.

* * *

Sau cơn mưa đêm qua, dường như mùa hạ trở nên bớt nóng và mọi người cũng k còn mệt mỏi. trận mưa đêm qua đã trút đi hết những cơn đường như bỏng, trút hết những cái lá úa vàng... hong khô mọi thứ trên con đường mà em đang đi qua. Chiếc xe xích trước cổng bệnh viện thành phố. Em lò mò chiếc gậy chống, rồi tự bước xuống xe, em chẳng khiến mẹ phải dìu dắt hay nâng đỡ, bởi em không muốn phụ thuộc quá nhiều vào người khác. Việc của mình mình tự lo có lẽ sẽ tốt hơn. Em ngồi trong phòng chờ thân thuộc, mẹ em vào trong rồi rất nhanh sau đó lại bước ra, trên tay cầm 1 tờ giấy. nhẹ nhàng nói với My vài câu, cô bé ngệt khuôn mặt lên, nét mặt hiện rõ sự bất ngờ, cô lắp bắp gì đó vài ba câu nho nhỏ, chẳng biết là gì nữa. rồi bất chợt mẹ em ôm lấy em vào lòng, vòng tay giữa cái nắng của mùa hè nhưng lại thấy ấm áp vô cùng.

10. Chương 10 : Bình Yên (end)

Một màu trắng vẫn phủ lấy mọi thứ trước mắt em, nhưng em đã quen lắm với cái sắc trắng lạnh nhạt này rồi. em ngồi dậy, vươn vai ra khung cửa nhỏ, mặc cho những tia nắng cứ thế xuyên qua cánh áo xanh nhạt

của em. Em chẳng nhìn thấy gì cả, nhưng vẫn cảm nhận được màu nắng nay vàng ươm, vị nắng nay ngọt ngào... tiếng bước chân lộc cộc bước vào:

- con thấy thế nào? Khoẻ rồi chứ?

Em mỉm cười khe khẽ, nhẹ nhàng thốt ra những tiếng nói đầu tiên của ngày:

- vâng ạ. Đến giờ rồi hả bác?

- ừ!

Người đàn ông tiến đến bên em, đưa đôi bàn tay thận trọng tháo lớp dây đang băng quanh mắt em ra. Nhẹ nhàng lắm, như thể chỉ sợ hở 1 chút sẽ xảy ra chuyện. em từ từ mở đôi mắt của mình ra, mọi thứ mờ mịt như bị 1 lớp màng phủ, dần dần mọi thứ bắt đầu rõ ràng hơn, em chớp chớp đôi mắt mình rồi đưa ra những ngón tay ngắn tũn ;ên trước mắt mình, che đi ánh sáng chói lóa mà đã lâu lắm mới thấy, mọi thứ giờ đây đẹp quá! Em chỉ biết mỉm cười sung sướng, nụ cười của hạnh phúc mà đã bấy lâu nay em bỏ quên giờ lòi ra mới thấy nó đẹp biết nhường nào. Đôi mắt em long lanh trong hạnh phúc

- m...mẹ....- em khẽ gọi, mẹ em chạy tới bên em, nhẹ nhàng vuốt ve bầu má, mái tóc, xúc động không nói lên lời

- ổn rồi, mọi thứ đều đã qua rồi!

Nhưng rồi bỗng nhiên trong em lại có khoảng trống. em cần nghỉ ngơi để kiểm tra lại mắt. có người đã hiến giác mạc cho em, một giác mạc tuyệt vời. em ngồi đây, một mình, mọi thứ trống vắng quá! Em tụt xuống giường, xỏ đôi dép tông vào rồi lủi thủi bước ra, giặt mình em đứng lại trước một phòng bệnh khác, bác sĩ Châu đang ngồi đó:

- ca phẫu thuật thành công như mong đợi, nhưng cậu có cần phải làm thế?

- cháu đã gây ra cho cô ấy nhiều đau khổ, lấy đi cả trí nhớ, rồi lại đôi mắt của cô ấy, lấy đi khoảnh khắc đẹp đẽ ở tuổi 15 của cô ấy, cháu muốn trả lại tất cả cho cô ấy – giọng anh trầm ấm vang lên

Chả lẽ nào???? Chả lẽ nào đôi mắt...???- suy nghĩ ấy thoáng hiện ra trong đầu em rồi ngay lập tức bị xua đi bởi giọng bác Châu:

- vậy còn tình yêu? Cậu yêu cô bé mà, không phải sao? Cậu làm thế này nếu cô bé biết được...

Anh chặn lại câu nói bác sĩ:

- cháu hi vọng bác giữ bí mật này! Còn tình yêu? Cháu đã lại được hưởng nó trong khoảng thời gian cô ấy mất trí, có lẽ là duyên trời, trước đây và khi mất trí cô ấy đều yêu cháu...- anh cười nhạt – và giờ thì cháu chỉ trở thành người làm cản trở của cô ấy thôi.

- thanh niên ngày nay thật là... thế giờ cháu tính sao? Mắt cháu giờ đã không thấy gì, cháu định thế nào?

- cháu chưa nghĩ ạ. Cháu chỉ nghĩ nên cho cô ấy đôi mắt này. Cô ấy hận cháu. Và nếu cháu không thể trở thành 1 phần trong cuộc sống của cô ấy thì hãy cho cháu được ngắm nhìn mọi thứ với cô ấy. đôi mắt cháu sẽ giúp cô ấy nhìn thấy mọi thứ tươi đẹp của cuộc sống, mọi thứ cô ấy nhìn cũng là mọi thứ cháu ngắm, cô ấy vui, cháu cũng vui....

Nói đến đây chỉ thấy người đàn ông đứng tuổi mắt nhòa đi vì ứa. My lao thẳng về phòng mình, lật đốc lịch lên, hôm nay là ngày 13-8-2013, trong khi cô bị mù mới gần 3 tháng. Vậy mọi chuyện là sao, không phải cô bị mù ngay sau đêm noel sao??? Em hoang mang.

- cháu chưa ngủ sao My? – bác Châu khẽ hỏi khi thấy cửa phòng mở

- dạ, giờ cháu ngủ đây ạ.

- vậy cháu lo ngủ sớm đi

- vâng ạ

My nhìn bóng người đàn ông đã khuất xa, rụt rè và thận trọng bước ra ngoài, tại phòng số 10B, em mở cửa ra. anh lọ mọ chống gậy ra uống nước, *bốp bốp* những quả cam chín mọng vàng rơi tua tua xuống. anh

lom khom cúi xuống mò để nhặt. em đứng bên cánh cửa nhìn mọi thứ, nước mắt cò nén tuôn ra trong vô thức, em bặm chặt lấy môi, vừa thấy anh đáng thương lại vừa thấy anh đáng trách. Anh trước mặt em, e không biết làm gì cho phải, chạy tới ôm anh cho thoả nỗi nhớ thương, để đọng đầy khoảng trống đã bị anh đục khoét, hay mặc kệ mọi thứ diễn ra?

Tiếng nấc lên đến cổ họng, em bịt miệng lại cho tiếng khóc không bật ra, em lại lao vút về phòng, trùm chăn lên mà khóc, nước mắt tuôn ra vô định, thổn thức, gối đã ướt sũng, chảy cả vào khoé miệng em, mặn chát.

Tại phòng 10B, anh đang nằm trên chiếc giường, vẫn mở đôi mắt to tròn ra, nhưng tối đen cả, sự tối tăm làm cho anh thấy cô đơn biết mấy, tối tăm làm anh chỉ thấy mình đang bị bỏ rơi. Giữa căn phòng lạnh toát, chỉ mình anh. Anh cố hồi tưởng lại phút giây đầu gặp em, yêu em lúc nào không biết, rồi cả khoảnh khắc bên em khi em mất trí, hồn nhiên như một đứa trẻ, mừng rỡ lại người con gái bên gốc cây hoa sữa, những con đường trải dài miên man... hạnh phúc ngập đầy trong đôi mắt, hiện lên trên cả bờ môi anh. Rồi cứ thế anh chìm vào giấc ngủ bình yên.

* * *

Vẫn 1 buổi sáng trong trẻo, em thức dậy, dẫn đo một hồi rồi lại bước sang phòng 10B, mở cửa ra, chẳng một ai cả, chiếc giường thơm mát, mọi thứ trở về như lúc ban đầu- khi không có ai. E bối rối đóng cửa phòng lại, quay mặt đi.

- My, cháu đi đâu vậy?- bác Châu dò hỏi

- Ơ. không ạ. Cháu...- My lúng túng

- bác biết mà... cháu không có gì muốn hỏi hay thắc mắc sao?

Bác Châu thản nhiên để tay trong túi áo, ung dung bước đi. My đi theo như 1 con cún nghe lời, ra đến tận khu vườn phía sau.

- người ghép giác mạc cho cháu...

- cháu không cần hỏi, bác sẽ nói. Điều này là giữ bí mật nhưng đêm qua cháu cũng đã biết mọi chuyện rồi. thì ra bác quay lại gặp anh nhưng vô tình thấy em đứng ở cửa, tèm nhem nước mắt chạy về phòng. Bác tiếp lời:

- huy yêu cháu nhiều lắm. tối hôm đó nó đến tìm bác, nài nỉ làm phẫu thuật để ghép giác mạc cho cháu, bác không đồng ý bởi sẽ có nhiều người hiến giác mạc mà không cần 1 người đang sống như nó hiến, nhưng nó nhất quyết không chịu, nó nằm trong bệnh viện một mình không người nhà thân thích, ra là nó ở 1 mình. Nó từ bỏ ngôi trường đại học an ninh để hiến cho cháu giác mạc, chỉ vì muốn trở thành cuộc sống của cháu, trở thành 1 phần của cháu, nó muốn ngắm nhìn mọi thứ qua cặp mắt trong veo của cháu. Thật tội nghiệp ột người có tài.

- vậy anh ấy đâu rồi ạ? – my lên tiếng mà nặng nề

Thở dài một cái, bác chỉ lắc đầu:

- đêm qua nó uống thuốc ngủ quá liều, nó đã mất ngay trong đêm rồi.

My sững người, ngã xuống, mọi thứ em nghe đều là giả phải không anh?

Anh đi rồi ư? Em còn chưa kịp trả cho anh món nợ ân tình cơ mà.

- xác anh ấy đâu ạ? – My ôm lấy lồng ngực đang nhói

- được chuyển đến cho gia đình nó ở Sài Gòn rồi, bởi ở đây có mẹ và em gái nó.

Em đứng dậy không nổi nữa, chỉ biết ngồi đây mà khóc, chân tay bủn rủn, tim đập loạn xạ. em gào lên như 1 đứa trẻ đòi mẹ. cuối góc sân, bóng người con trai đang gục xuống mà khóc theo những nỗi đau của em. Anh xách ba lô rồi bước chậm rãi ra ngoài cổng, bắt một chiếc taxi rồi đi đâu không rõ. Chỉ biết được lúc đó, những bông hoa sữa vẫn toả ra mùi thơm, vương trên ba lô anh, vương trên những kỉ niệm của 2 đứa.

tay anh siết chặt bông hoa trắng ngần, mắt anh bông nước, nhìn về phía xa xăm, nắng nhạt nhòa rơi vào đôi môi tái nhợt.

Yêu em....anh hạnh phúc nhưng cũng làm anh đau.

Trước đây, bản thân và sự nghiệp đã làm anh mất em, nhưng giờ đây, em chính là cuộc sống của anh. Em à! đôi mắt ấy là của chung 2 ta, anh vẫn luôn bên em, dõi theo bước chân em trên con đường dài.

*Đừng nhìn về quá khứ

Đừng tự làm nhòe đôi mắt mình, mong em sẽ vui hơn, khi phía trước đường dài kia sẽ mãi luôn

Có 1 người lặng lẽ, đứng bên em vô hình

Giấu đi những tâm tư của mình và

Nghĩ đến em từng thương nhớ ấy đang đong đầy

1 người lặng lẽ, sống bên em chân thành

Đến khi vết thương trong em lành lại

Gió sẽ mang niềm vui ấm áp hơn mỗi ngày

Và em sẽ là giấc mơ mỗi đêm anh trông chờ

Dù anh không thể đến bên em và trao những ngọt ngào

Thì em hãy luôn sống những phút giây em yêu đời

Và 1 người nào đó sẽ luôn theo sau những bước chân

Dẫn lối em đến nơi bình yên* anh nhẹ nhàng hát trong nước mắt....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-em-lam-anh-dau>